

Om protesterna, dödsskjutningarna och motståndet i Minneapolis

Innehållsförteckning

Dan La Botz: Trumps ockupation av Minnesota och motståndet.....	1
Luis Feliz Leon: En masstrejk i Minneapolis mot ICE?.....	2
Fackföreningarna trappar upp.....	3
Ut med ICE från Minnesota.....	4
Ett årtionde av organisering.....	5
Förberedelser för störningar.....	6
Gå på offensiven.....	6
Inget arbete, skola eller shopping.....	6
Minneapolis går på offensiven mot ICE.....	7

Dan La Botz: Trump's ockupation av Minnesota och motståndet

(Ur [International Viewpoint](#), 18 januari 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

För tillfället står Minneapolis i frontlinjen för motståndet.

President Donald Trump är i krig med Minnesotas guvernör Tim Walz, som han hatar som en politisk rival, och i krig med det liberala Minneapolis, delstatens största stad. Trump har nu sänt 3.000 agenter från invandringspolisen ICE (Immigration and Customs Enforcement) till Minneapolis, 1.000 fler än vad det var innan ICE mördade aktivisten Renée Nicole Good. Det finns nu fler ICE-agenter än poliser i staden. Majoriteten av invånarna betraktar det som en ockupation som för med sig skräck och mer våld till deras stad.

Maskerade ICE-agenter med skottsäkra västar, handeldvapen och kemiska sprayer dyker upp på skolor, sjukhus, kyrkor och företag, och griper, utan arresteringsorder, bruna och svarta personer, både invandrare och amerikanska medborgare, placerar dem i bilar och för bort dem. Senare frigges en del, vissa transporteras till städer långt bort för att göra det svårt för vänner och familjer att hitta dem och hjälpa dem. På grund av ICE:s patruller har Minneapolis och närbelägna distrikt stängt sina skolor under de kommande veckorna, och erbjuder istället virtuella lektioner.

President Trump och Kristi Noem, chef för USA:s inrikesdepartement, hävdar att ICE-agenter åtnjuter ”absolut immunitet”. Men en federal domare, Kate M Menendez, utfärdade ett tillfälligt domstolsföreläggande som förbjuder ICE-agenter att hämnas på personer ”som deltar i fredliga och icke hindrande protester”, och förbjuder dem att använda ”verktyg för att skingra folkmassor” som hämnd för skyddat tal, och från att hindra och fördröja personer i bilar såvida de inte hindrar ICE med våld. Domare i Kalifornien, Illinois och Washington, D.C. har fällt liknande utslag i mål som förts inför rätta av invandrarrättsorganisationer.

Både vanligt folk och stadens och delstatens politiker, som guvernör Tim Walz och borgmästare Jacob Frey, anser att det som händer är en olaglig, våldsam ockupation, Och det finns motstånd. Varhelst ICE-agenter dyker upp blåser medlemmar i aktivistnätverk i visselpipor för att varna sina grannar, och många kommer ut på gatorna för att ropa till ICE-agenterna att försvinna. Andra har använt sina bilar för att blockera gatorna och hejda ICE. En del aktivister har kastat snöbollar på agenterna. Sammanstötningarna blir ofta kaotiska och ytterst känslolagda när skräckslagna och arga lokalinvånare fattar mod och utmanar de beväpnade, maskerade män som har kommit till deras samhällen.

Samtidigt som det stridbara motståndet å ena sidan är beundransvärt, finns det å andra sidan farhågor att det kan ge Trump ursäkt att åberopa Upprorslagen, som tillåter presidenten att skicka federala trupper till städer eller delstater. Lagen kan åberopas ”för att ta itu med uppror, inhemskt våld, olaglig sammanslutning eller sammansvärjning i samtliga delstater som leder till förlust av konstitutionellt garanterade rättigheter, och där delstaten inte kan, underlåter eller vägrar skydda sagda rättigheter”. Folket i Minneapolis anser att det är Trump som orsakar våld och berövar folket dess rättigheter.

Trump's justitiedepartement har inlett en brottsutredning av guvernör Walz' och borgmästare Freys handlingar, och anklagar dem för att hindra ICE. Frey bad ICE ”dra åt helvete” och lämna Minneapolis.

Trump hatar Walz eftersom han var demokraternas vicepresidentkandidat på kandidatlistan mot honom och vicepresident J D Vance 2024. Och han hatar Minneapolis där en stor majoritet röstade på demokraterna. Och han hatar bruna invandrare eftersom han är rasist.

Folket i Minneapolis står upp mot Trump, och runtom i landet hoppas folk att de fortsätter med sina imponerande helt igenom fredliga protester och att de – och vi – ska vinna.

Luis Feliz Leon: En masstrejk i Minneapolis mot ICE?

(Ur [Jacobin](#), 20 januari 2026. Ursprungligen publicerad 16 januari i [Labor Notes](#). Luis Feliz Leon är skribent och organisatör på [Labor Notes](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

(Generalstrejker äger inte rum särskilt ofta i USA. Men inför den utbredda ilskan mot ICE:s övergrepp och mord på Renee Good tar arbetarrörelsen i Tvillingstäderna [Minneapolis och St Paul] steg mot att organisera en sådan i slutet av denna vecka – *Jacobins* kommentar.)

Minnesota verkar vara på väg mot ett massuppror. Fackföreningar, samhällsorganisationer, ledare

för trosuppfattningar och småföretagare uppmanar till en delstatsomfattande dag ”utan arbete (utom för räddningstjänster), utan skolor och utan shopping” den 23 januari.

Ett groende missnöje växte ut till ett nationella ramaskri den 7 januari, efter att ICE-agent Jonathan Ross sköt och dödade poeten och trebarnsmamman Renee Nicole Good i Minneapolis när hon och hennes hustru såg hur federala agenter svärmade runt i hennes bostadsområde.

En vecka senare sköt en annan federal agent en latinamerikansk invandrare från Venezuela i benet. (Och 24 januari sköts ännu en man till döds – öa.) ICE-agenter har sprayat kemiska medel i demonstranternas ögon. I onsdags förra veckan sprängde de en tårgasgranat under bilen på en familj som försökte komma hem efter basketbollträningen. Minsta barnet, som satt i säkerhetsbälte i bilen, slogs medvetslöst.

Donald Trumps regim har utvidgat attackerna mot somaliska, latinamerikansk och asiatiska samhällen – och slår in dörrar, gör råder mot småföretag och tvingar dem att slå igen, följer efter skolbussar, använder tårgas utanför skolor och omringar sjukhus. Han har hotat att återropa Upprorlagen, som skulle göra det möjligt för honom att sätta in militär i Minneapolis.

Under belägringen lutar sig Minnesotas invånare på organisationer på arbetet och i sina bostadsområden för att få slut på terrorn.

”Vi tänker inte handla. Vi går inte till arbetet. Vi går inte till skolan på fredag 23 januari. Vissa personer kallar det en strejk”, sa JaNaé Bates Imari från Camphor Memorial förenade metodistkyrka vid en presskonferens i tisdags. ”För många av oss är det vår rätt att vägra tills något förändras.”

Fackföreningarna trappar upp

Bland de fackföreningar som stöder uppmaningen finns Tjänsteställda (SEUI) lokalavdelning 26, UNITE HERE lokalavdelning 17, Kommunikationsarbetarnas (CWA) lokalavdelning 7250, St Pauls Utbildningsförbund lokalavdelning 28, Minneapolis Utbildningsförbund (MFE, AFT lokalavdelning 59), Scenarbetarnas internationella förbund lokalavdelning 13, Akademikerförbundet, Förenade elektrikers lokalavdelning 1105 på Minnesotas universitet, Transportarbetarförbundet (ATU) lokalavdelning 1005, Kommittén för praktikanter och boende (SEIU) och Minnesotas regionala arbetarförbund, AFL-CIO.

”Våra arbetarförbund uppmuntrar alla att delta den 23 januari”, sa Chelsie Glaubitz Gabiou, ordförande för Minneapolis’ regionala arbetarförbund. ”Det är dags för varenda Minnesotabo som älskar denna delstat och uppfattningen om sanning och frihet att höja sina röster och fördjupa sin solidaritet med våra grannar och arbetskamrater som lever under denna federala ockupation.”

Andra som ger stöd är Faith in Minnesota, Tending the Soil [Vårda jorden], United Renters for Justice [Förenade hyresgäster för rättvisa], Unidos Minnesota, Communities Against Police Brutality [Samfund mot polisbrutalitet], Indivisible Twin Cities [Odelbara tvillingstäder], Women’s March [Kvinnomarschen] Minnesota, arbetarcentret Centra de Trabajadores Unidos en la Luca och Minnesotas aktionskommitté för invandrarrättigheter. Allt som allt har 90 små och stora organisationer stött uppmaningen.

Under parollen ”ICE – lämna Minnesota: en dag för sanning och frihet” kräver de att ICE ska lämna

delstaten, att den polis som dödade Good ska hålla lagligt ansvarig, att ICE inte ska få ytterligare federal finansiering, och att företagen ska avbryta alla ekonomiska band med den federala myndigheten.

3.000 ICE-agenter har svärmat runt i Minneapolisområdet under de senaste veckorna, och de har blivit alltmer aggressiva, uppmuntrade av Trump-administrationens erbjudande om immunitet. Arbetare stöter på dem på arbetet. Brevbärare organiserade en demonstration i december för att sparka ut ICE från två av postens parkeringsplatser i södra Minneapolis. Bussförarnas fackförening ATU kräver att ICE ska sluta hindra busstrafiken efter en våldsam arrestering vid en busshållplats den 10 januari och interneringen av en somalisk arbetare på bussbolaget i december förra året.

”De går ombord på stadsbussarna”, sa busschauffören Ryan Timlin, fackligt ombud i ATU:s lokalavdelning 1005. ”Det går så långt att de river ner dörrarna. De gör allt de kan för att dra ut folk. De kallar det ett demokratiska samhälle i USA – det känns inte som det i Minneapolis. Det är en mardröm. Det garage jag jobbar på i södra Minneapolis har en stor östafrikansk grupp. Våra arbetskamrater går omkring med pass, i synnerhet det somaliska samhället, som Trump verkligen är ute efter. De är amerikanska medborgare!”

Han och hans arbetskamrater fick lokalavdelningen att anta en resolution som sa att medlemmarna inte ska samarbeta med ICE – till exempel släppa in dem på tåg och bussar – och upprätta ett nätverk för snabba insatser. Vid en presskonferens den 14 januari kallade lokalavdelning 1005:s ordförande David Stiggers ICE:s förtryck för ”en återgång till den mänskliga historiens mörkaste tider, 1940-talets Tyskland.”

Ut med ICE från Minnesota

Nat Anderson-Lippert, organisationschef för Minneapolis’ utbildningsförbund (MFE) säger att lärarna i Minneapolis har inspirerats av Chicagos lärarförbunds modell med skolor som en fristad, som har fört samman föräldrar och lärare och fördjupat organiseringen av skolgemenskapen. ”Nivån på infrastrukturen och organiseringen är imponerande och värnadsvärd”, sa han.

”Angreppen på invandrare är inget nytt, men den intensitet vi ser är helt enkelt extrem, och väldigt många fler personer anstränger sig just nu för att göra det som krävs”, sa Jason Rodney, biträdande speciallärare på högskolan Anishinabe i Minneapolis offentliga skolor.

Under avtalskampen i november förra året fick MFE distriktet att använda ett kraftfullare språk för att vägra ICE-agenter på skolorna såvida de inte kan visa upp en häktningsorder, inklusive skydd för privata data och psykiskt stöd för personalen. Skolarbetarnas jobb är också skyddade om de skulle bli internerade eller förlora sin juridiska status, och de sätts upp på listan för återanställning.

Organiseringen innefattar ömsesidig hjälp, som kan betyda att handla livsmedel, hyresstöd och bilda bilpools. Fackföreningen erövrade också rätt för familjer som fruktar för sin säkerhet att få virtuell undervisning, och skolan har hållit kurser i vilka rättigheter man har.

En hel del av det handlar om den tilltro som byggts upp på sikt, inklusive under upproret efter George Floyd. ”Efter 2020 känner fler människor sina grannar än vad de gjorde innan det, och det har absolut hjälpt oss att svara mycket snabbare, bygga nätverk i bostadsområden och ömsesidig hjälp och stöd i våra kvarter”, sa Rodney.

Han sa att fackföreningen försöker vara en stabiliserande styrka under denna pressande period. ”Vi har ett hundratal Signal-chattar och det kan vara uttröttande att följa saker som vi inte ska agera om”, sa han. Så lärare talar med sina arbetskamrater och bestämmer vad de ska koncentrera sig på. ”Det är en kris”, sa han, ”men jag tror att vi kommer att gå starkare ur den. Vi kommer att driva ut ICE.”

Trump har utnyttjat en bedrägeriskandal som förevändning för att rasifiera somaliska amerikanska medborgare och hota att beröva dem deras medborgerliga rättigheter. Men förtrycket har utlöst modiga protester hos en del somaliska arbetare, som Uberchauffören Ahmed Bin Hassan, som trotsade federala agenter på en flygplatsparkering i en video som cirkulerade på sociala media. ”De kunde inte höra min röst när de knackade på min ruta, men de kunde se min hudfärg”, sa Bin Hassan till *Intercept*. ”Jag visste, att om de här personerna kommer att ta fast mig här idag så kommer det att ske. Så jag kommer bara att vara den jag är.”

Ett årtionde av organisering

Styrkan växer av massprotester, som den i centrala Minneapolis den 10 januari som samlade tiotusentals. Men de djärva kraven bygger på åtminstone ett decennium av organisering.

2020 deltog en halv miljon amerikaner i Black Lives Matters (BLM) protester för rasrättvisa efter mordet på George Floyd, inte långt från där ICE mördade Good.

2022 strejkade MFE för löneförhöjningar åt de sämst betalda lärarna, stödlärare, som till största delen var färgade, medan de bättre betalda lärarna till största delen var vita. BLM-upproret hade hjälpt till att bygga solidaritet mellan dessa grupper och riktade ljuset mot rasrättvisa som var en del av deras avtalsstrid.

Det sådde också frön till motståndsnätverk, som nu har återaktiverats när Roosevelt High School har uppslukats av en krigszon. ICE-agenter har gasat studenter och lärare, och skolan har klivit fram som en viktig plats för studentstrejker. Marcia Howard, MFE:s nuvarande ordförande, undervisade i engelska vid Roosevelt när Floyd dödades några meter framför hennes ytterdörr. Hon tog tjänstledigt för att leda den kampen, och förvandlade George Floydtorget till ett minnes- och protestcentrum.

CWA:s lokalavdelning 7250:s ordförande Kieran Knutson säger att polisens mord på Jamar Clark i norra Minneapolis och Philando Castile i en av St Pauls förstäder också underblåste motståndsnätverk och ökade medvetenheten. Nu har Trumps angrepp på invandrare startat tuffa samtal i hans lokalavdelning.

”Om vi ska diskutera något som är kontroversiellt, så ska allting upp på bordet”, sa Knutson. ”Vi ska ha en diskussion om det på medlemsnivå, och vi kommer att gå vidare med det som majoriteten tycker är rätt.”

Samtalen återspeglar de erfarenheter som medlemmarna gör i sina egna bostadsområden. När Knutson delade ut flygblad om OICE, berättade två kvinnliga fackmedlemmar för honom att de redan var en del av försvarsnätverk för invandrare och visade sina visselpipor som används för att varna för ICE.

”Vi kämpar som f-n om alla frågor om löner, förmåner och disciplin”, sa Knutson. ”Och det ger oss

en del trovärdighet att tala om saker mer allmänt. Så vi talar om filosofin att en skada för en är en skada för alla. Jag säger till folk att det är min religion.”

I december förra året rövade ICE bort två medlemmar i CWA:a lokalavdelning 7304 som var från Laos och arbetade vid elbusstillverkaren New Flyer i St Cloud, Minnesota. De hade arbetat där i mer än 20 år.

Förberedelser för störningar

Sedan 2011 har en konstellation av krafter byggt upp sig genom att samla arbetare, hyresgäster och samhällsmedlemmar för att kämpa om makten och omvandla hela delstatens ekonomi.

De har organiserat gemensamma aktionsveckor, gjort upp strategin tillsammans om hur deras företagsfiender är sammankopplade, och börjat rikta in sig på när avtalen går ut. Allt detta hjälper till att lägga grunden för det som kan bli möjligt nästa vecka.

”Under de senaste två decennierna i Minnesota har våra arbetar-, tros- och samhällsgrupper byggt relationer som gjort det möjligt för oss att genomföra mer strategiska kampanjer tillsammans”, sa SEIU:s lokalavdelning 26:s ordförande Greg Nammacher. ”Vi har agerat mot de företag som sköter vår stad och tagit itu med ras- och ekonomisk ojämlikhet som de har orsakat, och vi har vunnit stort. Nu angrips våra grupper direkt av den federala regeringen. Och vi kommer att göra allt i vår makt för att försvara de arbetare och personer som hedrar uppmaningen.”

Gå på offensiven

För att gå på offensiven behöver man också understöd. Minneapolis’ regionala arbetarförbund stöder att det ska göras anstånd med utvisningarna, eftersom så många arbetare är rädda att gå till arbetet för att de riskerar att kidnappas av ICE.

”Vi behöver inte öka på vår hemlösa befolkning”, sa Stacie Balkaran, talesperson för förbundet. Via sin ideella gren, Working Partnership [Arbetarsamverkan], har förbundet också finansierat ett nätverk av grupper för ömsesidig hjälp. Dessa nätverk har hjälpt folk att få mat efter att de federala angreppen berövat delstaten finansiering från SNAP [Supplemental Nutrition Assistance Program – Hjälpprogrammet för livsmedelsstöd], och de samordnar hjälp med livsmedel och resor till och från arbetet.

Förbundet har upprättat en juridisk fond för att stödja olagligt internerade arbetare, med målet att samla ihop 150.000 dollar. Enligt Balkaran kommer dessa pengar att gå till alla arbetare, oavsett om de är med i en fackförening eller inte.

Som förberedelse för aktionsdagen den 23 januari kommer Minnesotas AFL-CIO att placera ut fredsbevarare från fackföreningen ”så att vi verkligen kan skydda oss ... och veta att de är trygga när de utövar sina rättigheter enligt Första tillägget”, sa Balkaran.

Inget arbete, skola eller shopping

Även om fackföreningarna har stött uppmaningarna att Minnesotaborna ska vägra skola, arbete och shopping den 23 januari, så har ingen fackförening hittills gått med på att strejka.

”Vi har inte röstat om strejk, men vårt fack uppmanar folk att stöda uppropet”, säger Knutson. ”Folk kan säga att ’det är inte en riktig generalstrejk’. Det är en massmobilisering. För mig blir en massmobilisering vid en viss punkt något kvalitativt nytt.”

Historien visar hur massdemonstrationer kan växa över i masstrejker. Generalstrejken i San Francisco 1934 började efter att kusttransportarbetarna och deras anhängare stängde stadens handelsdistrikt med en massiv gravprocession efter att två strejkande hade dödat och tusentals misshandlats.

”Begravningsmarschen gjorde generalstrejken, som dittills i bästa fall hade varit ett hot, helt oundviklig”, skriver historikern Nelson Lichtenstein i sin kommande bok, *Why Labor Unions Matter* [Varför fackföreningar spelar roll]. Att se 40.000 kusttransportarbetare och deras anhängare stänga ner stadens handelsdistrikt gav stadens arbetare ett ökat självförtroende om sin egen styrka. 6 dagar senare slutade 150.000 arbetare arbeta, med stöd från San Franciscos arbetarråd.

Fackföreningar kan befrämja demokrati mot auktoritära regeringar, skriver Lichtenstein, men för att göra det ”måste [fackföreningarna] överträffa sig själva”, gå längre än att bara representera arbetarna, och istället bli samhällsrörelser som kan sträcka sig efter ”en enorm ny uppsättning energier och strävanden”.

Det ögonblicket kanske är uppnått. ”Vad vi gör nu kommer att avgöra vilket sorts land vi kommer att få under en generation framåt”, sa Nammacher från SEUI lokalavdelning 26.

Kan mobiliseringen sprida sig utanför Minnesota snart? ”May Day Strong [Ett starkt Första maj] fortsätter att stöda våra anhängare i Minneapolis, som gör ett fantastiskt organisatoriskt arbete för att backa upp en dag utan skola, arbete och shopping nästa fredag”, sa vice ordförande för Chicagos lärarfack, Jackson Potter, och talade för en nationell koalition av fackföreningar och samhällsgrupper som har organiserat aktionsdagar över hela landet. ”Så som saker och ting utvecklas, kommer vi inte att något annat val än att som land söka efterlikna detta tappra exempel på Första maj.”

Minneapolis går på offensiven mot ICE

(Intervju med Aru Shiney-Ajay. Intervjuare är Eric Blanc, lektor i arbetsrörelsestudier vid Rutgers University. Han bloggar på *Labor Politics* och är författare till *We Are the Union: How Worker-to-Worker Organizing is Revitalizing Labor and Winning Big*. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

(Vi talade med en organisatör i Minneapolis om hur samhällsorganiseringens infrastruktur ser ut där som svar på ICE, varför det fungerar att rikta in sig på företag som tjänar pengar på ICE, och hur andra städer kan göra samma sak under sin kamp mot ICE:s terror.

ICE:s (Immigration and Customs Enforcement) och gränspolisens terrorkampanj i Minnesota har tagit Renee Goods och Alex Prettis liv och lett till att bland ett oräkneligt antal andra 5-åringen Liam Conejo Ramos har rövats bort. Minneapolis har svarat med en häpnadsväckande våg av mod. Chattar i Neighborhood Signal och dagliga vaktpatruller i bostadsområdena har förvandlat trottoarerna till ömsesidiga hjälp- och försvarslinjer, medan den delstatsomfattande generalstrejken

den 23 januari visade en villighet från delar av invånarna att stoppa de vanliga rutinerna i trots mot ICE:s våldsamma förtryck.

Tvillingstädernas Sunriserörelse har fått motståndet att gå på offensiven, och gjort de Hiltonhotell som i det tysta inhyser ICE-agenter till måltavla. Denna kampanj har lett till en imponerande rad lokala segrar, inklusive att få ett lokalt Hiltonhotell att vägra betjäna ICE, något som utlöste inrikes säkerhetsdepartementets vrede och så småningom ledde till att Hilton nationellt kapitulerade för regeringen.

Jacobins Eric Blanc talade med Sunriserörelsens verkställande chef, Minneapolisbon Aru Shiney-Ajay, om Minneapolis' organiserade motstånd och hur ICE:s motståndare kan gå på offensiven i nationell skala genom att pressa företag som Hilton, Enterprise och Home Depot att sluta samarbeta med myndigheten. – *Jacobins* kommentar.

Eric Blanc: Hur har det känts att vara Minneapolisbo och organisatör de senaste två månaderna?

Aru Shiney-Ajay: Det känns som att bo i en krigszon. I början var jag egentligen ovillig att säga det, men med några timmars intervall har jag fått ett Signalmeddelande om ICE – vanligtvis inom gångavstånd från mig. För två veckor sedan fick en av mina vänner en pistol riktad mot huvudet av ICE-agenter, och jag har vänner som har dragits ut ur sina bilar och internerats. Det känns som om man går omkring och närsomhelst kan bli fasttagen och sättas i häkte. Det har gått så långt att något så enkelt som att spela in ett möte med ICE kan besvaras med beskjutning, vilket är en helt annan nivå av rädsla att bära på.

Samtidigt är det också det mest organiserade samhälle jag någonsin har upplevt någonstans. Vi har uppnått en täthet i Minneapolis där mer än 4% av alla bostadsområden är med i en Signal-chatt på grannskapsnivå – och det kan vara högre eftersom det bara är de Signal-chattar som vi följer centralt. I St Paul finns ett bostadsområde som heter Frogtown. Där är många från [det sydostasiatiska] Hmongfolket. Varje dag bildar vi en snabbsvarschatt i Signal som aktivt patrullerar i Frogtown, och varje dag vid 11-tiden når den sin maxgräns på 1.000 personer – alltså är det i ett enda bostadsområde hela tiden 1.000 personer som är ute och patrullerar.

Eric Blanc: Kan du tala mer om den känsla av gemenskap som har uppstått?

Aru Shiney-Ajay: Jag känner mig mer från Minnesota än jag någonsin har gjort. Och jag växte upp här. Men nu när jag går nerför gatan vet jag att jag har hundratals personer som kommer att samlas för att ge hjälp om jag behöver det, och att jag kommer att hjälpa dem.

Detta är de intensiva ögonblicken av protest – som de gånger man plockar upp någon efter att de har blivit tårgasade, och använder snö för att torka bort gasen från deras ansikte. Men det är också den dagliga känslan av solidaritet, eftersom alla går omkring med visselpipor. Om man hör en visselsignal börjar folk plötsligt myllra runt dig. Jag har aldrig känt mig så uppbackad. Det känns som om vi alla är ett jättelikt lag tillsammans som stad. Det är otroligt.

Det är som att bygga en styrka av solidaritet tvärs över klass- och rasgränser. Det är något som vänstern har talat en hel del om, men jag har aldrig upplevt det så här. Och det är verkligen vanligt folk – det är inte i huvudsak organisatörer eller aktivister. Det är folk som aldrig har organiserat sig en dag i hela sitt liv, men nu vet att något galet händer och vill göra något.

Eric Blanc: Kan du tala mer om rädslan och hur folk övervinner den?

Aru Shiney-Ajay: En del av det börjar mycket smått. Sedan blir småsaker mer riskabla, men man vill inte sluta med dem. Att stå och spela in med en telefon var det första vi lärde folk att göra. Monarca Unidos, en invandrargrupp här, lärde upp omkring 24.000 personer i rollen som lagliga observatörer: att stå och spela in med en telefon.

Alla var beredda att göra det, och sedan blev det farligt. Men det var en identitet som folk hade fått – ”Jag kan stå här och spela in med en telefon” – och folk vill inte dra sig undan från det.

Ett annat exempel var när man föreslog att leverera livsmedel till papperslösa personer som inte kan riskera att gå ut var något ofarligt man kunde göra. Men den senaste veckan har ICE-agenter börjat följa efter vita personer som bär matkassar, eftersom de tror att det kommer att leda dem till papperslösa människor.

Så nu har de som levererar livsmedel – än en gång, det är mycket ofarligt att göra – fått veta att de aldrig ska skriva ner adresslistan digitalt, om ICE skulle ta fast dem. Man ska skriva det på en fysisk papperslapp, och om ICE tar fast en så sväljer man papperslappen.

Sådana saker motiverar modet just nu. Det vi gör är väldigt grundläggande: det är att ge folk mat och gå runt och spela in med våra mobiler. Och när vi inte får lov att göra det – när *det* blir farligt – uppstår en känsla av *att mina grundläggande rättigheter kränks*.

Det är förstas svårare att konfrontera en ICE-agent direkt. Det är farligt. Men att leverera livsmedel borde inte vara farligt. Det stör folks känsla av värdighet och grundläggande rättigheter, och det skapar mod.

Eric Blanc: Progressiva fackföreningar och samhällsorganisationer i Minneapolis utlyste en dag ”utan skola, utan shopping, utan arbete” den 23 januari. Hur gick det?

Aru Shiney-Ajay: Jag blev riktigt stolt. Jag gick runt i folkmassan och blev tårögd flera gånger – det var *mycket* folk. Jag känner flera personer, inklusive en del invandrare, för vilka det var deras första demonstration. Jag känner också flera personer som sjukskrev sig – frisörer, chaufförer alla möjliga olika personer. Jag såg en hel del stängda småföretag – vanligtvis inte de stora. Men det var väldigt rörande.

Det var en fantastisk början. Men vi har mycket längre att gå för att verkligen spänna våra muskler och stänga ner ekonomin. Men att ens popularisera tanken att vanligt folk har kontroll över hur samhället fungerar var viktigt. Verkliga generalstrejker som kan stänga ner ekonomin händer inte på en vecka – det kommer att kräva mycket mer arbete. Men det vi gjorde var otroligt.

Eric Blanc: Kan du tala mer om det arbete som Sunrise i Tvillingstäderna har gjort runt hotell?

Aru Shiney-Ajay: Vi har sett otroliga nätverk för snabba insatser i hela Minneapolis och landet. Det är fantastiskt och nödvändigt. Men Sunrise gjorde bedömningen: vi behöver också en *offensiv* del. Ty hur ska vi få ICE att sluta göra det de gör?

Den struktur vi använder är ”stöttepelare”. Vad stöder egentligen ICE:s förmåga att komma runt och verka i vår stad? I november gjorde vi en analys och identifierade några grundpelare: hyrbilsföretag, hotell. Vi identifierade transportvägar, restauranger och matleveranser till Whipplebyggnaden, där de sköter deporteringar och internering. Det finns mycket som stöder det. Sedan begränsade vi det:

vilka har vi mest kontroll över och tillgång till, så att vi kan hindra dem utan våld?

Med början i slutet av november och början av december beslutat vi att inleda en hotellkampanj. Vi byggde en omfattande infrastruktur för att identifiera var ICE bodde, och sedan började vi dyka upp mitt i natten och föra oväsen utanför.

Logiken är enkel: om man för oväsen utanför hotell kommer inte ICE-agenterna att vilja bo där, och hotellen kommer inte att vilja hysa in dem. Om tillräckligt många hotell inte vill härbärgera ICE, så har de ingenstans att bo. Det handlar både om faktisk logistik och även att sprida tanken att vanligt folk sköter de institutioner som stöder ICE:s arbete.

Jag är förvåntansfull över att göra det här med hotellen men också att få folk att inse logiken så mycket att de börjar fundera på det överallt där ICE håller hus: hyrbilsföretag, restauranger. Det har fungerat riktigt bra med hotell i allmänhet och Hilton i synnerhet.

Vi fick ett hotell att öppna vägra att hysa in ICE, vilket blev en stor nationell nyhet när inrikes-säkerhetsdepartementet angrep dem. Det var ett hotell som vi riktade in oss på, och det berodde främst på våra påtryckningar. Vi fick ytterligare två hotell att stänga tillfälligt för att undvika att härbärgera ICE och göra det säkert för personalen.

Vi fick två andra hotell att säga att de sparkar ut ICE eftersom de vill undvika demonstrationer med mycket oväsen. Vi tror att det händer även på andra ställen. Det finns flera andra ställen där chefer eller hotellpersonal berättade för oss att ICE lämnade efter ljudliga demonstrationer eftersom de inte ville bli väckta mitt i natten.

Så det fungerar – och vi behöver utvidga det i Minneapolis och nationellt. Det vi verkligen vill är att *hotellföretag* ska dra tillbaka sitt stöd till ICE. I idealfallet ska det inte vara upp till enskilda chefer, utan det första steget är att få en våg av hotell att göra det.

Eric Blanc: Hur ser du på de anställdas – både kontorsanställda och arbetare på golvet – roll på dessa företag?

Aru Shiney-Ajay: Organiseringen av arbetsstyrkan är avgörande. Invandrare sköter många av dessa hotell. Enligt våra erfarenheter vill en hel del hotellarbetare inte ha ICE där, och de ber om demonstrationer med oväsen vid sina hotell, eller upplyser oss när ICE bor där.

Vi är mycket tydliga till organisatörer och deltagare att vi aldrig riktar ilska direkt mot hotellpersonalen, som inte är skälet till att ICE bor på hotellen, och vi sysslar aldrig med att förstöra egendom. Det ger möjlighet att delta och diskutera strategi med arbetare – i synnerhet de som är fackligt organiserade – för att lista ut vilka hotell vi ska sparka ut ICE från.

Eric Blanc: Kan du tala mer om er strategi att gå på offensiven? Ty många människor funderar nu på hur vi ska kunna stoppa ICE. Och det vi har sett, utöver viktiga lokala försvar och arbete om att lära känna sina rättigheter, är till största delen engångsprotester eller vaga krav på internet att bojkotta företag. Det ni gör är något annat.

Aru Shiney-Ajay: Jag tänker på det som påtryckningar och makt: att leta överallt där vanligt folk har påtryckningsmöjligheter och se hur vi kan använda dem.

Under en fungerande demokrati spelar man spelet med den allmänna opinionen. Om man kan övertyga majoriteten kan man få lagstiftning eller vinna ett val. Men det vi lever under just nu är

inte en demokrati. På många sätt har den allmänna opinionens påverkan på resultatet varit trasig sedan länge. Den är trasig på grund av pengarna i politiken, på grund av sammansättningen av vår senat, på grund av valkretsindelningen. Och nu kanske de försöker stjåla valet direkt.

Den allmänna opinionen spelar fortfarande roll. Det är viktigt att vi har majoriteten på vår sida. Men vi lurar oss själva om vi tror att majoriteten ensam kommer att leda till segrar, eller att mellanårsvalen 2028 kommer att bli normala val.

En hel del av etablissemangets lobbygrupper verkar hoppas på att vi ska visa USA att Trump egentligen är dålig, och att vi sedan ska återta makten vid mellanårsvalen – en repris av 2018 till 2020. Jag tror inte att det stämmer: se bara på vad Trump gör nu och hur mycket det liknar hur diktatorer i andra länder har gripit makten.

Så man måste gå från rena kampanjer för att övertyga till logiken att inte samarbeta. Man måste titta på de sätt med vilka vanligt folk direkt stöder en regims förmåga att fungera logistiskt: var pengarna rör sig men också hur de äter och sover, vem som bokstavligen gör jobbet som gör att allt fungerar.

Företag är inte den enda metoden att titta på då. Det finns många. Lokala regeringar är ett ställe. Men jag *tror* verkligen att företag är helt centrala, i synnerhet de som allmänheten har en hel del tillgång till och inflytande över.

Många av de företag som samarbetar med ICE är dolda och arbetar i bakgrunden. Men det finns också företag som hotell – ställen som vi alla bokar, sover på och spenderar pengar på – som vi faktiskt kan förändra eftersom vi har makt över dem. Det är logiken bakom kampanjer mot företag: identifiera de ställen där vanligt folk på ett direkt sätt gör det möjligt för Trumps regim att fungera.

När man tittar på det såhär, så finns det dussintals små knappar som man kan börja trycka på. Vi har funderat på en hel massa andra också. Exempelvis kör ICE-agenterna runt på vägarna – kan vi få kommunledningen att börja bygga på motorvägsavfarterna till och från Whipplebyggnaden? Sådana saker. Frågan är: vilka är de konkreta sätt på vilka de förflyttar sig, och hur ställer man sig i vägen och använder alla icke våldsamma sätt man har tillgång till?

Vi koncentrerade oss på hotell eftersom vi ville plocka ut något som alla, överallt, omedelbart kan känna igen: ”Det finns ett Hilton nära mig. Jag kan göra en bokning och boka av den. Jag kan ge en dålig recension på Booking.com.” Vi vill hitta kampanjer som alla har makt över, eftersom vår styrka kommer från att dra in ett stort antal vanliga människor. Om det bara är samma aktivister som har gjort detta i årtal så kan vi inte vinna.

Eric Blanc: Kan du tala lite mer om hur du ser på frågan om att möjligheten att segra är viktigt för detta. Ty det finns en motsättning: om vårt enda kriterium för att välja måltavlor är att ge oss på de som är viktigast för ICE:s arbete så borde man börja med de svåraste målen: Palantir och Amazon.

Men även om det är viktigt att skola folk om deras roll, så tror jag inte att vi kan inleda vår kampanj där, eftersom Palantir och Amazon troligen kommer att vara de två *sista* företagen som bryter med administrationen, just därför att de har så starka band till ICE.

Aru Shiney-Ajay: Möjligheten att vinna är avgörande. När man organiserar en befolkning mot en diktatur är det viktigt att förstå de viktiga känslomässiga hinder som står i vägen för folk. I många länder utgörs det av rädsla. Jag tittar mycket på Otpor i Serbien som ett exempel: de identifierade

rädsla som det största hindret och sa: ”vilket är motmedlet mot rädsla? Det är humor. Vi ska vara roliga under alla våra aktioner så att folk inte blir skrämnda.” Det var häftigt.

Jag tror inte att rädsla är det största hindret i USA. Det är skepsis. De flesta människor tror inte på vår förmåga att förändra saker. Så en av organisationernas viktigaste saker nu är att välja kampanjer som är ambitiösa, påtagliga och möjliga att vinna – segrar som inte är så små att de känns meningslösa men att de fortfarande går att uppnå. Eftersom en av de största saker vi måste bevisa för vanligt folk nu är att vi verkligen har makt över hur regeringen fungerar, och över det som händer i vårt samhälle.

Möjligheten att vinna är alltid viktigt, men det är särskilt viktigt i USA idag. Det är en del av varför vi väljer hotell och Hilton: Hiltons affärsmodell gör oss direkt relevanta för hur de tjänar pengar, och på ett sätt som verkligen hjälper till att utöva påtryckningar. På liknande sätt som kampanjen om prenumerationer på Disney+ runt Jimmy Kimmel och Tesla. Det handlar om att identifiera var det finns direkt påverkan – var vi kan hindra hur de tjänar på pengar på sätt som allvarligt kan skada deras varumärke.

Och jag håller med om Amazon och Palantir. Jag tycker inte att det dåligt att berätta om dem för folk. Men jag tror att det finns en risk att överväldiga folk. Många personer säger till oss: ”Jag vet inte var jag förmodas handla. Jag vet inte vad jag antas göra. Allt jag gör är dåligt.” Det kan bli förlamande. Det får inte folk i rörelse, och det drar inte in folk i organiserade grupper. Vi måste bygga och fördjupa vår styrka.

Det är mycket effektivare att säga: ”Låt oss ge oss på en av måltavlorna i taget. Låt oss faktiskt slå ner dem och sedan gå vidare till nästa”, istället för: ”Här är en lista på 50 företag ni inte ska handla på och 50 saker ni ska ha dåligt samvete för att göra när ni sköter ert vanliga liv.”

Jag tror att det första steget är att ge sig på företag som ICE samverkar med fysiskt, eftersom det är lättare för någon som inte ständigt följer politiken på sin mobil att förstå och inse detta. Det betyder hotell, hyrbilsföretag och ställen som låter ICE organisera sig på deras parkeringsplats eller direkt komma in på deras arbetsplatser – vilket konkret tenderar att betyda Hilton, Enterprise och Home Depot. De målen känns tydligare och mer angelägna för vanligt folk än företag som stöder ICE ekonomiskt med kontrakt (eller som hittills har vägrat ta ställning offentligt mot ICE).

För vart och ett av dessa tre företag är kraven tydliga: sluta inhysa dem, sluta hyra ut bilar till dem, sluta låta dem organisera sig från era ställen, och sluta släppa in ICE-agenter till era arbetsplatser.

Och en del av det här är på gång. Det har förekommit mycket protester på Target i Minneapolis, vilket är rimligt eftersom företaget har sin bas i vår stad. Det ska hållas ett möte med Targets VD den här veckan tror jag, om att Target ska bli en arbetsplats som återoppar Fjärde tillägget, vilket skulle göra det mycket svårare för ICE att ta sig in. Det skulle verkligen vara viktigt och ett stort steg framåt.

Eric Blanc: Jag håller med om att det är avgörande att ha några få sådana ambitiösa kampanjer som går att vinna. Tror du att det utöver dessa tre måltavlor – Hilton, Enterprise och Home Depot – finns något annat som organisationer kan göra för att pressa andra företag?

Aru Shiney-Ajay: En verkligt viktig och grundläggande åtgärd som folk kan vidta direkt i sina egna städer är att kräva att varenda småföretag vägrar att släppa in ICE till sin arbetsplats. En

fantastisk del av att bostadsområdenas organisering blev mer offensiv i Minneapolis är, att det vid två tillfällen när jag satt i olika kaféer kom in någon och bad kaféet att bli en arbetsplats som åberopar Fjärde tillägget och sätta upp en skylt på sin dörr om att stänga 23 januari och aldrig släppa in ICE.

Många företag som jag går till i Minneapolis har en sådan skylt på dörren – ”Här släpps inte ICE in” – vilket är fantastiskt. Det är inte samma sak som ett bolagsmål eftersom det ofta är enklare att påverka företag som ägs av en person. Men det är en väldigt viktig taktik på grannskapsnivå.

Eric Blanc: Man kan tänka sig att stora nationella organisationer som Indivisible eller MoveOn kan trycka en hel massa ”Här släpps inte ICE in” och be alla sina anhängare i hela landet att be varenda lokalt företag att sätta upp skylten.

Aru Shiney-Ajay: Det är inte svårt. Det är lätt att kliva på sitt fik eller sin butik på hörnan och säga: ”Kan du sätta upp den här skylten?” Det är deras rättighet och för de flesta företagsägare är det inte en galen fråga – det är intuitivt. Det är som nästa steg i det otroliga mobiliseringsarbete som Indivisible redan utför. De har en hel massa ledare över hela landet, och här i Tvillingstäderna har de varit en av grupperna som hjälper till att driva viktiga kampanjer.

Eric Blanc: Vilka andra taktiker har ni upplevt vara effektiva i Minneapolis?

Aru Shiney-Ajay: För hotellen har vi, utöver ljudliga demonstrationer mitt i natten, också bokat och avbokat rum, vilket vi vet får dem att smälla av angående sina vinster. Det finns ett hotell i centrum som vi har fullbokat fram till slutet av maj, vilket förhoppningsvis innebär att ICE-agenter inte kan boka där eftersom det är fullt – och det innebär också att hotellet förlorar pengar.

Vi har börjat recensionbomba dem på Booking.com. Och vi använder för närvarande en strategi där vi pressar kommunfullmäktige att dra tillbaka alkoholtillstånd för hotell som härbärgerar ICE. Det kan vara en riktigt smart påtryckningspunkt. Alkohollicenser dras in i steg, och om man drar in en eller två kan det snabbt skrämna de andra att rätta in sig i ledet. Som tur är har vi ett mycket sympatiskt inställt kommunfullmäktige som aktivt letar efter sätt att hindra det som händer med ICE.

För lokala regeringar är det centrala, i Minneapolis och överallt annars, att hotell är licensierade, och det finns en enorm byråkrati, som existerar för att staden ska fungera. Det är dags att använda den till något gott: hitta varenda tillstånd, licens, trafikbiljett – allt som får ett företag att fungera – och klargör att ICE just nu dödar och terroriserar samhällen över hela landet. Om ett företag stöder det så ska de inte få stadens stöd.

Icke våldstaktik som slösar ett företags tid eller pengar är riktigt effektiv. För Enterprise har vi bokat och avbokat bilar, och sagt att vägarna är för isiga. Jag skulle också vilja blockera Enterprises stationer genom att köra sakta: köra 5-6 km/tim med 50 bilar och omringa en Enterprise så att ICE inte kan komma in eller ut fysiskt för att boka sina bilar. Vi har inte försökt med det ännu, men det skulle kunna vara en intressant taktik.

Eric Blanc: Vad kan fackföreningar och ideella föreningar göra under offensiven mot ICE?

Aru Shiney-Ajay: Jag ser att många etablerade organisationer är osäkra hur de ska svara just nu, och kampanjer mot företag är i själva verket ett mycket tydligt sätt att få med folk och bygga styrka.

Ibland kan det till och med vara digitalt. Om det enda man har är en jättelik mejllista, så säg till varenda en på listan att boka och avboka rum på Hilton varenda dag. Det är ett bra sätt att använda folks tid och energi.

Så mitt råd är: plocka ut ett strategiskt mål – eller några mål – och satsa helhjärtat. Om man har en bas som man kan mobilisera personligen och göra saker som att hålla demonstrationer som gör oväsen eller dyka upp på en av Enterprises stationer och göra avbokningar, så gör det. Om man inte har en bas som man kan dyka upp personligen, men har en lista eller närvaro på sociala media, så finns det digitala taktiker som är riktigt användbara här också. Det är enkelt att gå med och ju fler man är, desto roligare är det. Men vi måste gå utöver engångsprotester mot företag – det vi behöver är att fokusera på varaktiga påtryckningskampanjer om strategiska mål som är möjliga att vinna. Att förklara logiken för folk om att fokusera på att bryta ner ICE:s stöttepelare är avgörande.

Fackföreningsfrågan är viktig. Det vore toppen om fackföreningar inrättade tipslinjer för att få information om vilka hotell och hyrbilsföretag ICE använder. Och jag tror verkligen att strejker mot ULP [orättvis arbetspraktik] är en intressant tanke för arbetare på ställen som blir utsatta. Det är en arbetsfråga. Arbetare har osäkra förhållande just nu: de tas fast på jobbet och de blir fasttagna på väg till och från jobbet. Det är verkligt osäkra förhållanden, i synnerhet om man är en färgad person i Minneapolis – oavsett om man är medborgare eller inte. Logistikarbetare som lastbilschaufförer har också en enorm möjlig makt att störa och stoppa saker, som livsmedelsleveranser till ICE:s mellanstationer.

För fackföreningar som menar allvar med att skydda arbetarna och demokratin är det ett arbetarcentrerat förhållningssätt som är tillämpligt nu och som kan hindra företagens förmåga att stöda ICE.

Eric Blanc: Även om folk inte är med i facket så har de alla möjliga enskilda och kollektiva rättigheter och stöd på arbetet. Arbetare på ett Hilton utan fackföreningar kan t ex ändå pressa på mot ICE – det är svårare utan stöd från en etablerad fackföreningar men det går att göra. Och nu kan det vara en möjlighet för de i arbetarrörelsen som på allvar tänker sig att beseгра auktoritarism och organisera hela arbetarklassen att säga i hela landet: Arbetar ni på Hilton, Enterprise eller Home Depot? Är ni rädda på grund av ICE? Vi kommer att hjälpa er att fortsätta att vara säkra genom att gå till motangrepp. Det finns organisationer som Emergency Workplace Organizing Committee [Kommittén för nödhjälpsorganisering på arbetsplatser] som är angelägna om att stöda alla arbetare på dessa eller andra företag som vill kämpa mot ICE på arbetet.

Aru Shiney-Ajay: Folk längtar efter att bli indragna. De är verkligen rädda och de vill få reda på sina rättigheter. Men framförallt finns det en nivå av ”jag är beredd att göra saker” som känns verkligt oöverträffad, åtminstone i Minneapolis. Och det kommer att sprida sig till resten av landet när ICE breder ut sig, när folk fullt ut förstår vad som händer, och när vi håller uppe energin med hjälp av segrar längs hela vägen.

Publicerad i samarbete med [Labor Politics](#).